

**ΑΠΟΧΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΛΟΓΙΚΗ
ΚΑΙ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗ ΑΠΑΤΗ**

**ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΚΑΙ ΟΡΓΑΝΩΣΗ
ΣΤΗΝ ΤΑΞΙΚΗ ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΤΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ**

«Η σύγχρονη κρατική εξουσία δεν είναι παρά μονάχα μια επιτροπή που διαχειρίζεται τις κοινές υποθέσεις της αστικής τάξης στο σύνολό της».

Κ. Μαρξ-Φρ. Ένγκελς, *Το Κομμουνιστικό Μανιφέστο*

Η κρίση του κοινοβουλευτισμού στην Ελλάδα, μέσα σε συνθήκες βαθιάς ύφεσης της καπιταλιστικής οικονομίας, οδήγησε στην προκήρυξη των σημερινών βουλευτικών εκλογών, με στόχο τη συγκρότηση ενός νέου αστικού κυβερνητικού σχήματος για τη διαχείριση αυτής της ύφεσης προς όφελος του κεφαλαίου. Ύστερα από τις αλλεπάλληλες αποτυχίες της κρατικής εξουσίας να διευθετήσει τη σοβαρή αδυναμία αναπαραγωγής του κεφαλαίου, που οδήγησε στον σχηματισμό δύο κυβερνήσεων μέσα σε τρία χρόνια, καταδεικνύεται η κραυγαλέα επιδείνωση της ανισορροπίας που έχει διαμορφωθεί ανάμεσα στην οικονομική δομή και το κρατικό εποικοδόμημα.

Αυτή η ανισορροπία χαρακτηρίζεται από το γεγονός του ότι η σύνθεση του σημερινού κοινοβουλευτικού θεσμού δεν είναι προσαρμοσμένη στις ανάγκες της καπιταλιστικής οικονομίας και στα συμφέροντα των ισχυρών μερίδων του κεφαλαίου, τα οποία αποτελούν τα κέντρα της πραγματικής πολιτικής εξουσίας. Η κρισιμότητα της σημερινής εκλογικής αναμέτρησης έγκειται σε αυτό και μόνο το γεγονός: να λειτουργήσει ως το **«δημοκρατικό καθαρτήριο» για το αστικό πολιτικό σύστημα** ώστε η νέα κυβέρνηση που θα βγει από τις κάλπες να μπορέσει, με τη βούλα της «λαϊκής εντολής», να διαχειριστεί, με τον ευχερέστερο δυνατό τρόπο, τις ανάγκες ενός κεφαλαίου που βρίσκεται σε οξύτατη κρίση, συνεχίζοντας και κλιμακώνοντας τη σημερινή κατά μέτωπο επίθεση εναντίον των εργαζομένων.

Όσα αντεργατικά μέτρα δεν μπόρεσαν να πάρουν οι προηγούμενες κυβερνήσεις των τελευταίων ετών, θα κληθεί να τα πάρει η κυβέρνηση που θα σχηματιστεί από την κατανομή των αστικών πολιτικών δυνάμεων της νέας Βουλής. Σε κάθε περίπτωση, το νέο κυβερνητικό επιτελείο, όποιο και να 'ναι, θα είναι μια κυβέρνηση ταξικού πολέμου. Αυτό είναι το πραγματικό και προαποφασισμένο αποτέλεσμα των εκλογών, ανεξάρτητα από τα επιμέρους ποσοστά των κομματικών συνιστωσών

που συγκροτούν το πολιτικό σύστημα, από τη Δεξιά έως την Αριστερά. Γι' αυτό και η συμμετοχή στην εκλογική διαδικασία δεν αποτελεί για τους εργαζόμενους παρά μια παγίδα νομιμοποίησης του αστικού καθεστώτος και του πολιτικού σχήματος που θα κληθεί να παίζει τον ρόλο του εγγυητή των σχέσεων εκμετάλλευσης και καταπίεσης.

Για τον μαρξισμό το κράτος είναι ένα όργανο ταξικής κυριαρχίας, ένας μηχανισμός οργανωμένης βίας της οικονομικά κυρίαρχης τάξης για τη διασφάλιση της εκμετάλλευσης των καταπιεσμένων κοινωνικών τάξεων και την προάσπιση των συμφερόντων της. Έτσι, ανεξάρτητα από τις μορφές των αστικών κρατών, η ουσία τους είναι ότι αποτελούν δικτατορία της αστικής τάξης, εφόσον είναι αυτή που, σε κάθε περίπτωση, διαθέτει το μονοπώλιο της πολιτικής εξουσίας, ανεξάρτητα από τον ολοκληρωτικό ή δημοκρατικό χαρακτήρα με τον οποίον ασκείται η πολιτική της κυριαρχία. Ο κοινοβουλευτισμός, δηλαδή η αστική δημοκρατία, είναι η δημοκρατική μορφή της δικτατορίας του κεφαλαίου. **Αστική δημοκρατία είναι το καθεστώς στο οποίο η αστική τάξη κυβερνά με τη νόμιμη συναίνεση των καταπιεζόμενων κοινωνικών τάξεων.**

Ωστόσο, αυτό το ειδικό καθεστώς αστικού κράτους αποτελεί την πιο ενδεδειγμένη μορφή αστικής κυριαρχίας, γιατί αποδεικνύεται το πιο λειτουργικό, εφόσον διατηρεί το καπιταλιστικό σύστημα με το ελάχιστο των τριβών και το μέγιστο των αποτελεσμάτων. Απέναντι στο προλεταριάτο – δηλαδή, την τάξη των σύγχρονων μισθωτών που ζουν από την πώληση της εργατικής τους δύναμης- παρουσιάζει την ψευδαίσθηση της κοινωνικής ισότητας μέσω της ισότητας της ψήφου, συγκαλύπτοντας έτσι την πραγματική ταξική ανισότητα, και, ως εκ τούτου, μπορεί να αφομοιώνει την εργατική τάξη μέσα στο πολιτικό σύστημα, ειδικά όταν μέσα σ' αυτό συμμετέχουν «σοσιαλιστικά» και «κομμουνιστικά» κόμματα που εμφανίζονται ως υπερασπιστές των συμφερόντων της. Απέναντι στην ίδια την αστική τάξη παρουσιάζει τη μεγαλύτερη ελαστικότητα, καθώς εγγυάται τον πολιτικό πλουραλισμό των αντιτιθέμενων αστικών μερίδων. Έτσι, η αστική δημοκρατία, την οποία η κυρίαρχη ιδεολογία επιμένει επίτηδες να την παρουσιάζει ως «δημοκρατία γενικά», είναι το «καλύτερο περικάλυμμα του καπιταλισμού».

Κατά την περίοδο της ανοδικής φάσης του καπιταλισμού το κοινοβούλιο ήταν η πιο κατάλληλη μορφή πολιτικής οργάνωσης της αστικής τάξης. Το κοινοβουλευτικό καθεστώς δεν αποτελεί ένα πολιτικό σύστημα που δήθεν προσιδιάζει στα «φυσικά δικαιώματα» του ανθρώπου ή ενσαρκώνει το «δημοκρατικό ιδεώδες», αλλά είναι ο πολιτικός θεσμός που αποτέλεσε ιστορικά το πιο κατάλληλο όργανο διακυβέρνησης όταν η αστική τάξη των αναπτυγμένων δυτικών χωρών ανέτρεψε το φεουδαλικό μοναρχικό καθεστώς και ανέλαβε τα ηνία της πολιτικής εξουσίας. Η καταλληλότητα του έγκειται στο ότι η κοινοβουλευτική διεύθυνση των κοινών υποθέσεων της αστικής τάξης δίνει τη δυνατότητα σε όλες τις αστικές μερίδες να εκπροσωπούνται στο πολιτικό σύστημα και, διαμέσου του αντιπροσωπευτικού δημοκρατικού μηχανισμού, να εξισορροπούνται τα συμφέροντα των επί μέρους τμημάτων του κεφαλαίου (βιομηχανικό, εμπορικό, τραπεζικό).

Το κοινοβούλιο αποτέλεσε τον πραγματικό πυρήνα της αστικής πολιτικής εξουσίας και βασικό κέντρο πολιτικών αποφάσεων την περίοδο κατά την οποία η αστική τάξη ήταν κατακερματισμένη σε μια πλειάδα μικρών και μεσαίων κεφαλαιοκρατών. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο, εκείνη την εποχή, μπορούσε να αποτελέσει πεδίο πάλης του προλεταριάτου. Φυσικά, ως αστικός θεσμός δεν αποτελούσε ποτέ το πρωταρχικό πεδίο της δράσης της εργατικής τάξης και η συμμετοχή των εκπροσώπων της στο κοινοβούλιο εμπεριείχε τον κίνδυνο της αφομοίωσης του εργατικού κινήματος στο αστικό πολιτικό παιχνίδι, όπως από τότε τόνιζαν οι επαναστάτες. Ωστόσο, η συγκρότηση εργατικών κομμάτων και η κατάκτηση του γενικού εκλογικού δικαιώματος αποτελούσαν απαραίτητους όρους για την ανεξάρτητη πολιτική συγκρότησης του προλεταριάτου και τη συμμετοχή του στην πολιτική ζωή. Επιπλέον, το προλεταριάτο μπορούσε διαμέσου της συμμετοχής του στο κοινοβούλιο να αποσπάσει σημαντικές μεταρρυθμίσεις προς όφελός του, τα εργατικά κόμματα να το αξιοποιούν ως μέσο προπαγάνδας του σοσιαλιστικού προγράμματος και να το χρησιμοποιούν ως βήμα καταγγελίας της αστικής πολιτικής.

Ωστόσο, από τις αρχές του 20ού αιώνα, η κατάσταση αυτή μεταβάλλεται ριζικά. Διαμέσου της συγκέντρωσης των μέσων παραγωγής και διανομής, της συγκεντροποίησης των κεφαλαίων σε μια μικρή ομάδα μεγάλων επιχειρήσεων και του ρυθμιστικού ρόλου του μεγάλου τραπεζικού κεφαλαίου, **ο καπιταλισμός του ελεύθερου ανταγωνισμού έδωσε τη θέση στον μονοπωλιακό καπιταλισμό και μετασηματίστηκε σε ιμπεριαλισμό.** Σε αυτό το ώριμο ανώτατο στάδιο εξέλιξης του καπιταλισμού το πολιτικό καθεστώς οφείλει να προσαρμοστεί στις αλλαγές στη σύσταση της οικονομικής δομής, διότι η πολιτική εξουσία οφείλει να ακολουθεί την εξέλιξη της οικονομικής εξουσίας ώστε στην οικονομική συγκέντρωση να αντιστοιχεί ο ανάλογος πολιτικός συγκεντρωτισμός. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα να μετατοπίζεται το κέντρο βάρους των πολιτικών αποφάσεων από το κοινοβούλιο προς τις ισχυρές μερίδες του κεφαλαίου.

Ο συγκεντρωτισμός της πολιτικής εξουσίας είναι συνυφασμένος με τον εκδημοκρατισμό της πολιτικής συμμετοχής στο κοινοβουλευτικό σύστημα, εφόσον αυτό χάνει τον κεντρικό του ρόλο. Γι' αυτό η υποτίμηση του ρόλου του κοινοβουλίου συνοδεύτηκε από τη γενίκευση του δικαιώματος ψήφου και την παραχώρησή του στις «επικίνδυνες τάξεις».

Όπως αναφέρει ο Πωλ Λαφάργκ:

«Ο κοινοβουλευτισμός είναι ένα κυβερνητικό σύστημα που δίνει στον λαό την αυταπάτη ότι διαχειρίζεται ο ίδιος τις υποθέσεις της χώρας, τη στιγμή που, στην πραγματικότητα, η αληθινή εξουσία είναι συγκεντρωμένη στα χέρια της αστικής τάξης, κι όχι μάλιστα ολόκληρης της αστικής τάξης αλλά ορισμένων μόνο τμημάτων αυτής της τάξης. Στην πρώτη περίοδο της κυριαρχίας της η αστική τάξη δεν καταλαβαίνει ή δεν αισθάνεται την ανάγκη να προσφέρει αυτή την αυταπάτη στον λαό. Γι' αυτό όλες οι κοινοβουλευτικές χώρες της Ευρώπης άρχισαν με περιορισμένο δικαίωμα ψήφου. Παντού το δικαίωμα να διευθύνουν το πολιτικό πεπρωμένο της χώρας εκλέγοντας τους βουλευτές

ανήκε αρχικά στους λίγο-πολύ πλούσιους ιδιοκτήτες και μονάχα στη συνέχεια επεκτείνεται στους λιγότερο ευνοημένους από τον πλούτο πολίτες, μέχρι τη στιγμή όπου το προνόμιο των λίγων γίνεται σε ορισμένες χώρες το καθολικό δικαίωμα των πάντων. **Στην αστική κοινωνία όσο πιο μεγάλος είναι ο κοινωνικός πλούτος τόσο πιο μικρός είναι ο αριθμός εκείνων που τον ιδιοποιούνται. Το ίδιο γίνεται και με την εξουσία:** στον βαθμό που αυξάνει η μάζα των πολιτών που απολαμβάνουν τα πολιτικά δικαιώματα και αυξάνει ο αριθμός των εκλεγμένων κυβερνητών, η πραγματική εξουσία συγκεντρώνεται και γίνεται το μονοπώλιο μιας ολοένα και πιο στενής ομάδας ατόμων».

Ο Λένιν, στην ανάλυσή του για τον ιμπεριαλισμό, εξετάζει το σύστημα της συμμετοχής στις μεγάλες επιχειρήσεις διαμέσου του εκδημοκρατισμού του δικαιώματος κατοχής μετοχών. Εκείνη την εποχή, στη Γερμανία, ο νόμος δεν επέτρεπε την ατομική κατοχή μετοχών κάτω από χίλια μάρκα, ενώ στην Αγγλία επέτρεπε την κατοχή μετοχών της μιας στερλίνας. Το βρετανικό σύστημα εξασφάλιζε έτσι τη μαζική διεύρυνση της συμμετοχής στην κατοχή μετοχών, εξυπηρετώντας, με τον καλύτερο τρόπο, τη συγκέντρωση χρηματικού κεφαλαίου και τη μεγιστοποίηση της δύναμης των μεγάλων επιχειρήσεων. Ο κατακερματισμός του δικαιώματος ιδιοκτησίας μέσω παραγωγής υπό τη μορφή της μικρής μετοχής μπορούσε να διευκολύνει τη συγκέντρωση του προκαταβαλλόμενου κεφαλαίου και, ως εκ τούτου, τη συγκέντρωση των μέσων παραγωγής στην επιχείρηση. Σε κάθε μετοχή αντιστοιχεί μια μετοχική ψήφος. Αυτή η δημοκρατική φόρμουλα ισχύει και στην πολιτική: κάθε άτομο και μια ψήφος. Ο εκδημοκρατισμός του δικαιώματος μετοχικής ιδιοκτησίας αποκλείει την πραγματική κατοχή των μέσων παραγωγής. Ο κατακερματισμός του δικαιώματος ιδιοκτησίας γίνεται η προϋπόθεση της μέγιστης συγκέντρωσης της οικονομικής εξουσίας. Με τον ίδιο τρόπο, ο εκδημοκρατισμός της πολιτικής ζωής αποτελεί την προϋπόθεση για την ένταξη και την αφομοίωση του συνόλου των πολιτών στο κοινοβουλευτικό σύστημα ως προϋπόθεση για τη συγκέντρωση της πραγματικής πολιτικής εξουσίας στα οικονομικώς ισχυρά εξωκοινοβουλευτικά κέντρα λήψεως αποφάσεων.

Έκτοτε το κέντρο βάρους της πολιτικής ζωής έχει μετακινηθεί εντελώς και οριστικά έξω από το πλαίσιο του κοινοβουλίου. Οι πραγματικές αποφάσεις δεν παίρνονται πλέον στα κοινοβουλευτικά έδρανα, ούτε καν στα υπουργικά γραφεία, αλλά σε μη δημόσιες επιτροπές του γραφειοκρατικού κρατικού μηχανισμού, στα γραφεία των τραπεζιτών και στα διοικητικά συμβούλια των μεγάλων εταιρειών. **Το κοινοβούλιο από όργανο διαμεσολάβησης μεταξύ των τάξεων μετατρέπεται σε ένα απλό εκτελεστικό όργανο που ο ρόλος του είναι να επικυρώνει προεπιλημμένες αποφάσεις που εκπορεύονται από εξωκοινοβουλευτικά κέντρα στα οποία ανήκει η πραγματική πολιτική δύναμη.** Ο γνωστός τρόπος με τον οποίο επιβλήθηκε το Μνημόνιο και γενικότερα η οικονομική πολιτική των τελευταίων τριών ετών, διαμέσου του μηχανισμού της τρόικας, καταδεικνύει με χαρακτηριστικό τρόπο αυτή την πραγματικότητα.

Κατά συνέπεια, ο κοινοβουλευτισμός σήμερα έχει για τους κρατούντες μια ολοκληρωτικά ιδεολογική λειτουργία καλύπτοντας τις πράξεις τους με «δημοκρατικό» μανδύα. Οι σημερινές εκλογές προορίζονται να παίξουν τον ρόλο της «κολυμβήθρας του Σιλβάμ» προκειμένου το νέο κυβερνητικό εκτελεστικό όργανο του ευρωπαϊκού και ελληνικού κεφαλαίου να εφαρμόσει μια σκληρή ταξική πολιτική που είναι ήδη αποφασισμένη από εξωκοινοβουλευτικά κέντρα δύναμης και να βάλει κατά ριπάς κατά του βιοτικού επιπέδου και των συνθηκών εργασίας της εργατικής τάξης.

Κατά συνέπεια, δεν υπάρχει πλέον καμία δυνατότητα χρήσης του κοινοβουλίου, ακόμη και με σκοπό τη μετατροπή του κοινοβουλευτικού βήματος σε βήμα επαναστατικής προπαγάνδας. Στις αρχές της δεκαετίας του '20 στο εσωτερικό της νεοσύστατης Κομμουνιστικής (Τρίτης) Διεθνούς πραγματοποιήθηκε μια μεγάλη συζήτηση για τη σκοπιμότητα επαναστατικής παρέμβασης στο κοινοβούλιο. Η συζήτηση αυτή δεν αφορούσε ζητήματα αρχών, εφόσον όλες οι πλευρές ήταν ρητά αντικοινοβουλευτικές, αλλά ζητήματα τακτικής. Η αριστερή πτέρυγα της Διεθνούς, με επικεφαλής την ιταλική Κομμουνιστική Αριστερά, υποστήριζε ότι η χρήση του κοινοβουλευτικού βήματος έχει καταστεί όχι μόνο αδύνατη αλλά και επιζήμια σε δυτικές χώρες με σοβαρή κοινοβουλευτική παράδοση, ιδίως ύστερα από την προσαρμογή των σοσιαλιστικών κομμάτων στον κοινοβουλευτισμό. Όπως σημείωνε ο Τρότσκι:

«Το δημοκρατικό αστικό κράτος όχι μόνο δημιουργεί ευνοϊκότερες συνθήκες για την πολιτική εκπαίδευση των εργατών σε σχέση με την απολυταρχία, αλλά βάζει κι ένα όριο σε αυτή την ανάπτυξη με τη μορφή της αστικής νομιμότητας, που επιδέξια συσσωρεύεται και ενισχύει με τέχνη, στα ανώτερα στρώματα του προλεταριάτου, οπορτουνιστικές συνήθειες και λεγκαλιστικές προκαταλήψεις. Τη στιγμή που ήρθε η καταστροφή του πολέμου, το σχολείο της δημοκρατίας αποδείχθηκε εντελώς ανίκανο να οδηγήσει το γερμανικό προλεταριάτο στην επανάσταση». (Λέων Τρότσκι, «Τρομοκρατία και Κομμουνισμός»).

Από την άλλη μεριά, οι Μπολσεβίκοι, οι οποίοι τελικά πλειοψήφησαν, υποστήριζαν τον «επαναστατικό κοινοβουλευτισμό», δηλαδή τη χρησιμοποίηση του κοινοβουλευτικού βήματος για τη διεξαγωγή επαναστατικής προπαγάνδας. Η θέση τους στηριζόταν λανθασμένα στη ρωσική εμπειρία (μια χώρα εν πολλοίς προκαπιταλιστική και απολυταρχική) και στην έγνοια να μην αποκοπούν τα νεαρά ευρωπαϊκά κομμουνιστικά κόμματα από τη μεγάλη προλεταριακή μάζα. Ο Λένιν υποστήριξε αυτή τη θέση, ασκώντας οξεία πολεμική στους υποστηρικτές της κοινοβουλευτικής αποχής, στο γνωστό του έργο «Αριστερισμός: παιδική αρρώστια του κομμουνισμού», το οποίο αργότερα υπόλως μετατράπηκε σε «Βίβλο» των σταλινικών «κομμουνιστικών κομμάτων» για να δικαιολογήσουν τον κοινοβουλευτικό τους κρετινισμό, αλλά επίσης και του τροτσικισμού και διαφόρων οργανώσεων «μαχητικού ρεφορμισμού» προκειμένου στηρίζουν τη μετατροπή τους σε πολιτικούς δορυφόρους «σοσιαλιστικών» και «κομμουνιστικών» κομμάτων και, εν γένει, τον συμβιβασμό τους με τον κοινοβουλευτισμό.

Η λενινιστική τακτική, ωστόσο, αρνούνταν το κοινοβούλιο ως βασικό πεδίο πάλης, υποστήριζε την επαναστατική κατάκτηση της εξουσίας από την εργατική τάξη και αναφερόταν σε πραγματικά κομμουνιστικά κόμματα, τα οποία, παρά το νεαρό της ηλικίας τους, αποτελούσαν ήδη μια σοβαρή επαναστατική μειοψηφία και είχαν αναδειχθεί σε παράγοντα της πολιτικής ζωής. Σε κάθε περίπτωση, πάντως, **η τακτική της «καταστροφής του κοινοβουλίου εκ των έδρων»**, διαμέσου της επαναστατικής προπαγάνδας κομμουνιστών βουλευτών, **διαψεύστηκε** έκτοτε από τα πράγματα ως χρήσιμη τακτική για την προώθηση επαναστατικών θέσεων και, παρά τις προθέσεις των εισηγητών της, είχε το αντίθετο αποτέλεσμα από το επιδιωκόμενο, οδηγώντας στην κοινοβουλευτική ενσωμάτωση των πολιτικών οργανώσεων που ανέλαβαν την εφαρμογή αυτής της τακτικής.

Χρειάζεται, λοιπόν, μια ιδιαίτερη προσοχή στην επιλογή μιας τακτικής, γιατί η ισχύς της δεν επιβεβαιώνεται από ένα απλό αναμύσημα θέσεων του παρελθόντος και το κύρος της δεν αντλείται από το κύρος των προσώπων που την εισηγήθηκαν. Επειδή η τακτική είναι ένα μέσο πάλης, η εγκυρότητά της επιβεβαιώνεται από τη δυνατότητά της να προωθήσει τη στρατηγική. **Εάν, επομένως, η τακτική δεν εκφράζει τις πιο προωθημένες ταξικές θέσεις, αυτή καταλήγει να μετατραπεί σε τακτική της αστικής πολιτικής.**

Οπωσδήποτε, η εμπειρία ενός αιώνα κάτι σημαντικό έχει να μας δείξει για την ορθότητα μιας τακτικής, η οποία σήμερα δεν είναι μονάχα ξεπερασμένη αλλά απλώς καταστροφική. Απέναντι, λοιπόν, στην κλασική κατηγορία περί «σεχταρισμού» που εκστομίζεται κατά της επαναστατικής εκλογικής αποχής από ολόκληρη την Αριστερά, η απάντηση είναι ότι σεχταρισμός είναι η πεισματική εμμονή σε μια απαρχαιωμένη τακτική που η αξία της έχει διαψευστεί εδώ κι έναν αιώνα· είναι η καθήλωση σε μια μορφή πάλης, δηλαδή στην κοινοβουλευτική δράση, η οποία, όπου εφαρμόστηκε τα τελευταία εκατό χρόνια, δεν είχε ποτέ επαναστατικά αποτελέσματα. Πολλοί επικριτές «εξ αριστερών» θα χαρακτηρίσουν την αποχή ως παραίτηση. Απαντάμε ότι παραίτηση είναι η στάση του εργαζόμενου που αναθέτει να τον αντιπροσωπεύσει ένας εκπρόσωπος του συστήματος στο κοινοβούλιο· ότι παραίτηση είναι η υποταγή στις κοινοβουλευτικές προκαταλήψεις της «κοινής γνώμης»· ότι παραίτηση είναι η, υπό οποιοδήποτε πρόσχημα, έκκληση προς τους εργαζομένους να συμμετέχουν σε μια διαδικασία που αντικειμενικά ενισχύει και νομιμοποιεί έναν αστικό θεσμό εξάπλησης και χειραγώγησης των εργαζομένων.

Η έκκλησή μας για αποχή δεν έχει, προφανώς, καμία απολύτως σχέση με την πολιτική απάθεια, την αποπολιτικοποίηση και την εξατομίκευση, αλλά είναι πλήρως συνυφασμένη με την αυτόνομη συγκρότηση της εργατικής τάξης σε μαχητική δύναμη ανατροπής του συστήματος.

Ο αποχισμός μας είναι ένας **πολιτικοποιημένος αποχισμός**. Γι' αυτό και δεν εκπορεύεται ούτε από αφηρημένες ηθικές αρχές, όπως στην περίπτωση του αναρχισμού και του μαχητικού αντιπολιτικού συνδικαλισμού, ούτε από το φόβο να «μην λερώσουμε χέρια μας» και από την επιθυμία να φτιάξουμε το «κόμμα των αγνών». **Είναι αποτέλεσμα μιας επιστημονικής μαρξιστικής ανάλυ-**

σης του ρόλου του σύγχρονου κοινοβουλευτισμού μέσα στο καθεστώς της μπερλιαστικής δημοκρατίας, η οποία καταδεικνύει ότι το κοινοβούλιο έχει προ πολλού πάψει να αποτελεί πεδίο επαναστατικής τακτικής.

Η σημερινή παγκόσμια κρίση του καπιταλισμού –η οποία δεν οφείλεται σε τυχαίους και επιφανειακούς παράγοντες, αλλά αποτελεί απόφιο προϊόν των εγγενών αντιφάσεων του ίδιου του συστήματος- δεν αφήνει περιθώρια συμβιβασμών και μεταρρυθμίσεων υπέρ της εργατικής τάξης, πολύ δε περισσότερο μέσω της κοινοβουλευτικής οδού. Η αστική τάξη είναι αποφασισμένη να φορτώσει τα βάρη της κρίσης στην εργατική τάξη, διότι δεν έχει άλλη επιλογή για να μπορέσει να επιβιώσει ως κυρίαρχη τάξη.

Καμία προοπτική, επίσης, δεν μπορούν να περιμένουν οι εργαζόμενοι από την Αριστερά, η οποία, είτε βρίσκεται μέσα είτε έξω από το κοινοβούλιο, δεν παύει να είναι κοινοβουλευτική. Αυτό που έχουν να προτείνουν όλες οι πολιτικές δυνάμεις που κατεβαίνουν στις εκλογές είναι μια διαφορετική διαχείριση του συστήματος. Αυτό ισχύει για τα κόμματα της λεγόμενης Αριστεράς, οποία δεν είναι τίποτα περισσότερο από την αριστερή πτέρυγα του κεφαλαίου. Από το ευρωμόλογο και τη φορολογική μεταρρύθμιση μέχρι την κρατικοποίηση των τραπεζών και την έξοδο από την Ευρωπαϊκή Ένωση ή τη «λαϊκή εξουσία», όλες αυτές είναι αστικές ψευτολύσεις στα μεγάλα προβλήματα που αντιμετωπίζουν τα καταπιεσμένα κοινωνικά στρώματα. Καμία από αυτές δεν μπορεί να δώσει διέξοδο στη σημερινή κρίση του συστήματος. Ακόμη κι αν σχηματιστεί μια κυβέρνηση της «Αριστεράς», θα κληθεί να διαχειριστεί την κρίση του συστήματος. Και η διαχείριση αυτής της κρίσης μόνο προς όφελος του συστήματος μπορεί να γίνει. Άλλωστε, όλα τα παραδείγματα τέτοιου είδους «αριστερών κυβερνήσεων» στην ιστορία επιβεβαιώνουν αυτόν τον ισχυρισμό. Το αληθινό δίλημμα δεν είναι ποιο κομματικό σχήμα θα αναλάβει τη διακυβέρνηση ή το ερώτημα «ευρώ ή δραχμή». **Η πραγματική αλλαγή της κατάστασης δεν είναι η αλλαγή κυβέρνησης ή νομίματος, δηλαδή η αλλαγή της μορφής της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης, αλλά η επαναστατική ανατροπή του ίδιου του καπιταλιστικού συστήματος.**

Το ζητούμενο αυτή τη στιγμή δεν είναι απλώς να σταματήσουμε αυτή τη σαρωτική επίθεση, αλλά μια συνολική ταξική αντεπίθεση που να στοχεύει στην καρδιά του ίδιου του συστήματος που βρίσκεται σε κρίση και εξαπολύει αυτή την επίθεση. Αυτό δεν μπορεί να γίνει χωρίς την αυτοοργάνωση της εργατικής τάξης, χωρίς τη ρήξη της με την αστική ιδεολογία, χωρίς τη διάρρηξη κάθε δεσμού με τα συνδικάτα και τα αστικά κόμματα, συμπεριλαμβανομένων και των κομμάτων της Αριστεράς του Κεφαλαίου, χωρίς τη συγκρότηση των πιο συνειδητών στοιχείων της τάξης σε επαναστατική πολιτική οργάνωση.

Οι εκλογές δεν μπορούν να αλλάξουν τίποτα και αυτές ειδικά οι εκλογές έχουν στόχο να νομιμοποιήσουν τη σημερινή βάρβαρη αντεργατική επίθεση. **Η αποχή από τις εκλογές είναι η ελάχιστη στάση ταξικής ανεξαρτησίας από το αστικό πολιτικό παιχνίδι.** Ωστόσο, από μόνη της δεν αρκεί,

αν δεν συνοδευτεί από την **οργάνωση της εργατικής αντεπίθεσης** στον ταξικό πόλεμο που τα αστικά επιτελεία, σημερινά και αυριανά, έχουν ήδη εξαπολύσει.

Σήμερα είναι απείρως ευκολότερη η ανατροπή του ίδιου του συστήματος παρά η ανατροπή της πολιτικής του. Η μοναδική διέξοδος στη σημερινή κρίση είναι η ανατροπή του καπιταλισμού. Διαφορετικά το σύστημα, έχοντας ξεμπερδέψει με την απειλή μιας προλεταριακής εξέγερσης, θα εφαρμόσει, τελικά, την κλασσική μέθοδο με την οποία επιλύει τις μεγάλες του κρίσεις: την εξαπόλυση ενός νέου παγκοσμίου πολέμου για την καταστροφή των πλεοναζόντων κεφαλαίων και ανθρώπων και σε μια νέα αναδιανομή των αγορών ώστε να ξαναρχίσει ο νέος κύκλος συσσώρευσης του κεφαλαίου. Αυτό, άλλωστε, είναι και το χαρακτηριστικό στοιχείο του ιμπεριαλιστικού καπιταλισμού. Ο ιμπεριαλισμός δεν εμποδίζει την ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων, αλλά, αντιθέτως, την επιταχύνει. Οξύνει, όμως, τις εγγενείς αντιφάσεις των αστικών σχέσεων παραγωγής, οι οποίες βρίσκουν διέξοδο σε γιγάντιες διεθνείς κρίσεις και παγκόσμιους πολέμους.

Αυτό που πρέπει να σήμερα να επιδιώκουν οι επαναστάτες είναι να συμβάλλουν μέσα σε αυτές τις εξαιρετικά κρίσιμες ιστορικές συνθήκες που διανύουμε, τόσο στην Ελλάδα όσο και διεθνώς, ώστε η εργατική τάξη να συγκροτηθεί ως αυτόνομο επαναστατικό υποκείμενο, να γίνει «τάξη για τον εαυτό της». Το προλεταριάτο πρέπει να αποκτήσει ταξική αυτοπεποίθηση, να αποκτήσει συνείδηση των ιστορικών του συμφερόντων ως τάξη, να αυτοοργανωθεί και να συγκροτήσει τα δικά του όργανα μάχης, προβάλλοντας, με τον τρόπο αυτό, μια ριζικά διαφορετική μορφή οργάνωσης που θα αντικαταστήσει τον σάπιο κοινοβουλευτισμό. Πρόκειται για όργανα που σήμερα πρέπει να συγκροτηθούν για να αποτελέσουν σχηματισμούς μάχης κατά της επίθεσης του συστήματος και αύριο τα κύτταρα εξουσίας της εργατικής τάξης, της μεγάλης πλειοψηφίας των σύγχρονων μισθωτών και ανέργων. Αυτά τα όργανα εργατικής αυτοοργάνωσης, που στο παρελθόν ήταν οι κομμούνες και τα σοβιέτ ή τα εργατικά συμβούλια, παρουσιάζουν όλα τα χαρακτηριστικά μιας πραγματικής δημοκρατίας για τον εργαζόμενο λαό, ο οποίος δεν θα περιμένει κάθε τέσσερα χρόνια ποιος εκπρόσωπος του συστήματος, δεξιός ή «αριστερός», θα τον εκπροσωπήσει, αλλά θα αναδεικνύει άμεσα τους δικούς του αιρετούς εκπροσώπους, που δεν θα έχουν κανέναν ιδιαίτερο προνόμιο και θα είναι ανά πάσα στιγμή ανακλητοί. Εάν όλοι οι πολίτες αναλάβουν τις διοικητικές λειτουργίες της κοινωνίας, τότε παύει να υπάρχει κράτος ως ιδιαίτερη γραφειοκρατική, εκμεταλλευτική και κατασταλτική μορφή οργάνωσης μιας κοινωνίας και οδηγεί στην άμεση διακυβέρνηση της πολιτείας από τους πολίτες της μέσα από ένα δίκτυο αυτόνομων δήμων (κομμούνες) που συναρθρώνονται σε ένα κεντρικό σύστημα παγκόσμιας διαχείρισης πραγμάτων.

Γνωρίζουμε, όπως και πολλοί αγωνιστές, ότι σήμερα υπάρχει μια τεράστια διάσταση ανάμεσα στις αντικειμενικές πιέσεις και στην υποκειμενική κατάσταση των εργαζομένων. Η παρακμή της σύγχρονης αστικής κοινωνίας βρίσκει την μόνη τάξη που μπορεί να την ανατρέψει –την παραγωγική τάξη των εργατών- εντελώς ανέτοιμη για να αναλάβει αυτό το κοσμοϊστορικό έργο. Ένας καθο-

ριστικός λόγος γι' αυτό είναι ο έξαλλος διασυρμός του σοσιαλισμού και του κομμουνισμού από τη σοσιαλδημοκρατία και τον σταλινισμό. Αυτές οι αντεπαναστατικές δυνάμεις, που εδώ κι έναν αιώνα έχουν εξανδραποδίσει το εργατικό κίνημα, κατάφεραν να εξευτελίσουν την προοπτική του σοσιαλισμού και του κομμουνισμού καλύτερα από τους πιο ανοικτά διακηρυγμένους εχθρούς της. Γι' αυτό σήμερα οι επαναστάτες πρέπει να αποκαταστήσουν τον στόχο της κομμουνιστικής απελευθέρωσης της ανθρωπότητας ως βασική προϋπόθεση για την υπέρβαση της καπιταλιστικής βαρβαρότητας. **Δίχως την πίστη εκατομμυρίων εργαζομένων σε ένα απελευθερωτικό κοινωνικό όραμα, δίχως την εμπιστοσύνη στις δικές τους δυνάμεις, όχι μόνο δεν είναι δυνατή η ανατροπή της σημερινής κοινωνίας αλλά ούτε καν η σοβαρή διεξαγωγή ενός αμυντικού αγώνα απέναντι στις συνέπειες της κρίσης. Οι εξεγέρσεις της απελπισίας δεν οδηγούν πουθενά.** Και επ' ουδενί ταυτίζονται με την τυφλή βία ενός ακαθόριστου πλήθους.

Για μας ο κομμουνισμός δεν έχει καμία σχέση με τα ολοκληρωτικά γραφειοκρατικά καθεστώτα κρατικού καπιταλισμού που ψευδεπίγραφα ονομάστηκαν «σοσιαλιστικές χώρες». Ο κομμουνισμός είναι μια κοινωνία χωρίς τάξεις, χωρίς εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, δίχως μηχανισμούς οργανωμένης βίας και, εν γένει, καταπίεσης, δίχως το σύνολο των καπιταλιστικών σχέσεων που χαρακτηρίζονται από την ιδιοκτησία, την εμπορευματική ανταλλαγή, την ανταλλακτική αξία, την υπεραξία, το χρήμα και τη μισθωτή εργασία.

Είναι μια οργανική πανανθρώπινη κοινότητα ελεύθερα συνεταιρισμένων παραγωγών, στην οποία η ελεύθερη ανάπτυξη καθενός αποτελεί την προϋπόθεση για την ελεύθερη ανάπτυξη όλων, κάθε μέλος της οποίας συμβάλλει στην κοινωνική ευημερία σύμφωνα με τις δυνατότητές του και απολαμβάνει τα κοινωνικά αγαθά σύμφωνα με τις ανάγκες του και συμμετέχει άμεσα και ενεργά στη συλλογική διαχείριση των κοινών υποθέσεων. Πρόκειται, τέλος, για μια κollectιβιστική και μη ιεραρχική κοινωνία στην οποία η συλλογικότητα συνταιριάζεται με την προσωπική αυτονομία, μέσα σε σχέσεις αλληλεγγύης και ισοτιμίας, πραγματώνοντας την αυθεντική πολιτική δημοκρατία, δηλαδή την αυτοκυβέρνηση της κοινωνίας.

Αυτή η κοινωνία είναι σήμερα πέρα για πέρα εφικτή, τόσο γιατί η κοινωνική δύναμη που μπορεί να την πραγματοποιήσει είναι μια παγκόσμια τάξη εκατοντάδων εκατομμυρίων όσο και διότι αυτή μπορεί να στηριχτεί σε έναν τεράστιο υλικό πλούτο που δίνει τη δυνατότητα σε μια κοινωνία ισότητας να μην στηρίζεται στο μοίρασμα της φτώχειας αλλά στη συλλογική νομή της ευπραγίας.

Γνωρίζουμε, ωστόσο, ότι η πορεία μέχρι εκεί δεν είναι διόλου εύκολη. Δεν πετάμε στα σύννεφα. Σε αυτή την κοινωνία ζούμε, και γνωρίζουμε πόσο δύσκολη είναι η κατάσταση. Δεν παίρνουμε τις επιθυμίες μας για πραγματικότητα, ούτε βαπτίζουμε ως εξεγέρσεις μαζικές εκρήξεις βίας χωρίς σκοπό και, συνεπώς, χωρίς προοπτική. Γνωρίζουμε πολύ καλά ότι ζούμε σε αντεπαναστατική περίοδο, ότι οι ταξικοί συσχετισμοί βαραίνουν συντριπτικά προς όφελος του κεφαλαίου και ότι το επίπεδο συνείδησης της εργατικής τάξης είναι εξαιρετικά χαμηλό. Αυτό που λέμε είναι ότι αυτή είναι

η μόνη διέξοδος από τη σημερινή κρίση που μπορεί να δώσει πραγματική προοπτική στην τάξη μας. Και γι' αυτό τον σκοπό χρειάζεται μια εξαιρετικά δύσκολη εργασία, η οποία, ωστόσο, είναι η μόνη που αξίζει κάθε θυσίας και κάθε κόπου. Σε αυτή την προοπτική καλούμε όποιον ενστερνίζεται τις απόψεις μας να συζητήσει και να ενωθεί μαζί μας, όχι γιατί θεωρούμε τον εαυτό μας «κάτοχο της επαναστατικής αλήθειας» ή το «έμβρυο του επαναστατικού κόμματος» -ένας μικρός πυρήνας κομμουνιστών είμαστε, άλλωστε- αλλά επειδή η συνεννόηση, η δράση και η ενότητα των επαναστατών σε αυτές τις κρίσιμες συνθήκες είναι εντελώς αναγκαία.

Ή ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ Ή ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑ ΕΚΛΟΓΙΚΗ

Σύντροφοι Διεθνιστές

Αθήνα, 28 Απριλίου 2012

<http://engymo.wordpress.com/>